

СИВКО

Дмитро Головка

Хлопці з мамою вийшли з вагона електрички. Перон був безлюдний, тільки у затінку невисоких акацій стояла підвода. Сивий коник перебирав залишки прив'ялої трави, вибрязкував збруєю. Побачивши незнайомих людей, він підвів голову, вдарив копитом і нетерпляче заіржав.

— Та йду вже, йду,— почулося з-за пристанційного будиночка.— Дочекалися!

Хлопці зирк — до них, як журавель, простував височенний дядько Микола і, замість привітання, басив весело:

— Он ви вже які! Нівроку! А Павлик навіть мене перегнав. Ну, тримайся!

Дядько ухопив Павлика за плечі і закружляв з ним. Мама і Андрійко радісно усміхалися.

— Це ви по нас своєю машиною приїхали? — показав на підводу Андрійко, як тільки дядько відпустив брата.

— А що, не подобається мій транспорт?

— Подобається! Дуже!

— Тоді по конях! — скомандував дядько Микола і посадив Андрійка в передку воза. Потім привітався з мамою, сказав, що в селі ждуть не діждуться дорогих гостей. Шкодував, що не приїхав їхній батько.

— У тата відпустка трохи пізніше,— пояснив Павлик.— Він обіцяв прискочити.

Дядько Микола з мамою сіли з одного боку підводи, хлопці — з іншого.

— Ну, Сивко, не підкачай! — поплескав дядько Микола по крутих крижах коника.— Хай знають наших.

Виїхали за станцію на ґрунтову дорогу. Сивко відразу кинувся бігти. Але дядько притримував його:

— Не гарячкуй, дорога чималенька.

Андрійко нетерпляче вертівся і зрештою не витримав — попросив у дядька віжки.

— Будь ласка, Сивко у мене славний, слухняний.

Заволодівши віжками і батогом, хлопчик хвацько свиснув, замахав пужалном. Коник, здається, тільки на це й чекав — зафиркав, завертів хвостом і майже вскач подався дорогою. Позаду за возом кошлатилась пилюка, а навстріч з боків стрімко налітали зубчаті зарослі кукурудзи, золотаво миготіли соняхи і свіже стернище.

Від бігу сива грива коня тріпотіла на вітрі, в груди били пахощі надвечірнього степу.

Поминули якийсь маленький хутірець, прогрімкотіли по дерев'яному мостику, під яким не було навіть калюжки, і дорога круто звернула до соснового лісу, де починалися піски.

— Андрійку, не вимахуй батогом, нехай коник перепочине,— прохала мама,— йому ж важко.

А Сивко наче хотів довести протилежне: навіть коли колеса в'язли у сипучому піску, намагався бігти напористо й легко.

— Давай ще ми з Павликом покеруємо,— дядько посадив собі на руки брата і взяв у Андрійка віжки. Сивко одразу перейшов на повільний крок.

Заїхали на подвір'я ферми.

— Тпру-у, вдома,— сказав до гостей дядько.— Тепер ідіть городами до хати, там на вас тітка Ганна чекає. Ваші речі, як тільки з усім упораюся, я принесу.

— А можна мені з вами, дя? — став благати Андрійко.

— Лишайся, вдвох буде охотніше.

Вони розпрягли Сивка. Дядько відвів ного у кінець подвір'я і пустив пастися, а сам поніс упряж у приміщення ферми. Андрійко zostався біля підводи.

Збиваючи порохняву, на подвір'ї з'явився табун різномастих телят. Одне, червонясте, вибігло з гурту і — до Андрійка. Лобате, задержує, з білою лисинкою на лобі. Воно зупинилося за кілька кроків, гребнуло ногою. "Дивись, ще буцикне. Чого воно? Невже йому не сподобалася червона безрукавка? Може, скочити на підводу?" — шукав порятунку хлопчик.

А теля вже навіть зачмихало.

І тоді Андрійко— навтьоки. Воно, підохочене,— за ним.

Мить — і хлопець уже був біля Сивка. Той аж заіржав від несподіванки.

— Сивко, рятуй від цього дурника! — заховався Андрійко за коня.

Сивко мотнув головою і ще раз заіржав. Теля постояло якусь мить, не зважаючи підійти до коня, а тоді, зачувши окрик пастуха, подалося назад до гурту.

— Спасибі, виручив із біди,— Андрійко вдячно погладив коника по спітнілій шиї.

І враз хлопчикові стало соромно. Йому здалося, що Сивко зараз думає: "Бач який! Прибіг рятуватися. А всю дорогу вихвещував мене дядьковим батогом та сіпав віжками. Не міг же я показати свою слабкість. Біг і дивувався: звідки ти такий, Андрійку? Наші сільські хлоп'ята бережуть мене, доглядають... Я гадав, що ми потоваришуємо з тобою, ти водитимеш мене пастися на луги, їздитимеш верхи по селу, на полі. А в місті, у своєму садочку, розкажеш про нашу дружбу..."

Може, й не зовсім так думав Сивко, позираючи на Андрійка карими докірливими очима, в яких стояла вечірня тиша. Та хлопчик, перебираючи пальцями його попелясту гриву, прошепотів:

— Вибач. Я все зрозумів.

— Андрійку-у! — гукнув із синіх сутінок дядько Микола.— Прощайся до завтра з Сивком та пішли вже до хати.

Хлопчик ще раз потріпав гриву коневі, і той примирливо торкнувся його плеча теплими губами.